

*“Mialatt erről beszélgettek,
Jézus lépett hozzájuk
és megszólította őket:
Béke veletek!”*

Lk 24,36

2026. Húsvét

Kedves Társnőim az Úrban!

Képzeli magunkat a tanítványok helyébe közvetlenül a Feltámadottal való találkozás előtt – teljesen elbizonytalanodtak, arról beszélgetnek egymás között, amit átéltek, vagy amit hallottak, de talán hihetetlennek találnak, ami felfoghatatlan számukra. Ahol túláradó öröm lehetne, ott zavar és tanácstalanság uralkodik. Aztán hirtelen megjelenik köztük a Feltámadott – az, akiről egész idő alatt beszélgettek, mégsem ismerik fel.

Megjelenése először megdöbbenést és félelmet vált ki, annak ellenére, hogy előzőleg már hallották a feltámadás hírért, azok tanúságtételét, akik találkoztak Jézussal. Ez egyszerűen túl csodálatos, meghaladja minden képzelőerejüket. Nem voltak fölkészülve erre a találkozásra, és Jézus türelmes pedagógiájára van szükség ahhoz, hogy meggyőzze őket: valóban Ő az, Ő él, Ő szól hozzájuk. Időbe telik, mire a lélek is megérti ezt.

Ha a tanítványok találkozását a Feltámadottal lefordítjuk hétköznapjaink eseményeire, nem találkozunk-e gyakran olyan helyzetekkel, ahol zavarodottság uralkodik, nyomasztó kérdések és gyötrő kétségek furdalnak? Vannak helyzetek, amikor személyes életünk határaiba ütközünk, közösségként, bonyolult világunk részeként kérdések elé kerülünk, válaszokat keresünk, a következő lépések felé tapogatózunk, jövőnkéről gondolkodunk, a fejlődés perspektíváit keressük. Mindezt a bizalom, hit, remény, de egyben a félelem, bizonytalanság, néha a kétség, frusztráció, pesszimizmus egyvelegének megközelítésében. Milyen gyakran merülünk el teljesen gondolatainkban és beszélgetéseinkben, és nem látunk túl azon, ami éppen foglalkoztat minket.

És éppen ezekben jelenik meg a Feltámadott, tanúsítja, hogy legyőzte a halált, és békét ígér nekünk. Képesek vagyunk felismerni az Urat? Vagy mi is figyelmen kívül hagyjuk, félreértjük Őt? Meg tudunk-e nyílni szerető és türelmes kísérletei előtt, hogy felismerjük Őt, fogékonyvá váljunk az Ő békéje és a halált végleg legyőző élet befogadására? Meg tudunk-e nyílni a végtelen, kiolthatatlan élet örömének.

Kérhetjük, sőt kérnünk kell tőle, és egymást is segíteni abban, hogy érzékennyé váljunk a Feltámadott jelenlétére életünkben, közösségünkben. Akkor megtapasztalhatjuk, hogy a sötétség húsvét hajnalának gyengéd, ígéretes fényévé változik, amely örömmel, reménnyel és bizalommal tölt el minket. Minden idegszálunkkal érezhetjük, hogy a halál legyőzésébe vetett hitünk és a feltámadott békéje nem olcsó pillanatnyi vigasz, hanem behatol a valós életünkbe, és döntő módon meghatározza, hogyan állunk hozzá jelenünkhöz és jövőnkhöz. Ez átalakulást hoz és arra ösztönöz, hogy húsvéti tapasztalatunkat másokkal is megosszuk.

A feltámadott Úr békét hirdet nekünk – mindegyikünknek személyesen és a közösségünknek, a teremtett világ részeként. A feltámadott Úr velünk van és velünk marad, soha nem vagyunk egyedül, elhagyatva, elveszve. Képesek leszünk elfogadni az életet minden örömeivel és ígéretével, de minden bizonytalanságával és kérdésével is, és pozitív energiával szembenézni vele, mert Ő él és békét ad nekünk.

Örvendezzünk a zsoltárossal együtt: „Szívem mélyéből dicsőítlek, Uram, hirdetem nagy tetteidet. Ujjongok és benned van örömöm, s magasztalom neved, ó Fölséges.“ (Zsolt. 9, 2-3)

Szívből kívánok mindannyiuknak áldott és boldog Húsvétot!

Veronica Fulmann CJ